

A woman in a white, tiered, lace-trimmed dress stands barefoot on a wooden deck next to a white door with a decorative window. The scene is bright and outdoors. The title 'Vahepealne õnn' is written in a large, red, cursive font across the middle of the image.

Vahepealne õnn

ROMAAN

Grace Greene

Originaali tiitel:
Grace Greene
The Happiness in Between
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud.
Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud
reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või
milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused
on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.
Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud
inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evi Laido
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2017 by Grace Greene. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis
Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E03361319
ISBN 978-9949-82-389-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõik tahavad olla armastatud ja hinnatud – me vajame seda.

*Mina julgustan oma lugejaid otsima võimalusi
jagada armastust ja tunnustust teistega ning pakkuda abikätt.*

*Olgu seda abi vaja kas loomade varjupaigas,
dementsete osakonnas või nõrgemate kaitsmisel kiusajate eest,
märka, toeta ja julgusta alati, kui saad.*

*Ma pühendan selle raamatu neile,
kes pakuvad armastust ja headust,
ning neile, kes seda vajavad.*

*Abipakkujate ja hoolivate inimeste pingutuse kaudu
olgu me kõik õnnistatud meie enda külvatud lahkuse seemnetega.*

Esimene peatükk

Sandra Hurst ei helistanud ette. Ta sõitis öösel läbi Virginia Martinsville'ist Richmondi ja raadio mängis valjusti, et tõrjuda negatiivseid mõtteid. Ta keskendus kodule – kodust põgemisele –, kuna vahel oli põgenemine mõistlik valik, vahel ka ainus valik. Ta kujutas ette oma vanemate sissesõiduteed, mida piiras püगतud jaapani iileksi hekk ja varjasid vanad kontpuud. Kevad oli alles saabunud, nii et kontpuudel ei olnud veel roosasid õisi ja lehestikku, ent ta ei läinudki koju vaadet imetlema. Ta tahtis vaid sissesõiduteel parkida ja vaikselt autos tukastada. Ta ei segaks kedagi. Ta ootaks, kuni päike tõuseb ning ema ja isa on ärganud.

Korrastatud puudega ääristatud tänavad olid pimeduses tuttavad ja rahulikud. Tunne oli kodune, ehkki ametlikult polnud ta siin juba ammu elanud. Suur kivimaja vanas elamurajoonis Boulevardi lähistel eeslinnas enne, kui kesklinn muutus populaarseks elupaigaks – ta polnud sellele eriti mõelnud, aga ainukese lapsena oli ta eeldanud, et tema lapsepõlvkodu jääb vanematele veel pikkadeks aastateks ja ootaks teda ka kauges tulevikus. See oli maja, kus ta oli kasvanud. Kodu.

Sandra polnud nii mõelnud kaksteist aastat tagasi, kui ülikooli läks. Elu alles ootas ees ja kõik head asjad olid võimalikud, sest ta oli alati teinud seda, mida temalt oodati. Ta oli olnud hea sõna-

kuulelik tütar, kes tõi koju peaaegu täiuslikke tunningusi, ning vastutustundlik noor inimene, keda õpetajad ja naabrid kiitsid. Kena inimene. Täna õhtul lootis Sandra saada lohutust, vähemalt füüsilist lohutust. Ta ei oodanud kaastunnet, aga vanemad ei saadaks teda ükselt tagasi. Tegelikult saaks ta neid aidata. Kuna isa mälu oli muutunud lünklikuks, oli nende isiklike ja majapidamisega seotud asjadega tegelemine jäänud ema õlgadele. Ema oli rääkinud nende elu lihtsamaks muutmise, elamiskulude piiramise ja ehk koguni Floridasse kolimisest. Mõned tema sõbrannad olid juba lõunasse kolinud.

Kui Sandra maja ette sõitis, nägi ta elutoas tulesid põlemas. Kas isaga oli midagi juhtunud? Või oli keegi ärkvel ja ootas teda?

Ta parkis auto ja lülitas mootori välja. Veranda tuli süttis. Välisuks avanes ja esikust paistis ema varju tagant heledat valgust. Ema seisis oma kohevas hommikumantlis uksele.

Ta ei avanud võrkust, ei tulnud poolele teele vastu ega pakkunud Sandrale kohvri tassimisel abi. Ta seisis esikus ja vaatas, kuidas Sandra käekoti õlale sättis, püüdes sulgeda autoust naabreid häirimata. Sandra läks väikese kohvriga trepist üles ning viimaks avas ema ukse laiemalt ja lasi ta tuppa, nii et asi seegi.

„Kas isaga on kõik hästi?“ küsis Sandra. „Sa oled varakult üleval.“

„Trent helistas.“

Muidugi mõista. Sandra pani kohvri tooli kõrvale.

„Ma ei arvanud, et ta enne hommikut minu kadumist märkab. Jätsin kirja, aga helistamine ja susimine on tema moodi. Palun vabandust. Kindlasti oli keset ööd telefonikõne peale ärkamine eba-meeldiv.“

„Susimine? Ta oli mures.“ Ema sulges ukse ja lukustas selle. „Ta tahtis teada, kas sa oled meile helistanud. Ehk oleksid pidanud.“

„Tahtsin seda teile ise öelda.“

Emal oli seljas roosa hommikumantel ja jalas roosad nahast sussid. Tema pruunid juuksed olid lühikesed, lökkis ja loomulikult heledaks pleekinud. Sandra oli pärinud isa sirged mustad juuksed.

Ta oli pärinud ka ema suured tumepruunid silmad ja see polnud esimene kord, kui nad pilkudega lahingut pidasid. Sandra teadis, et seda lahingut ta ei võida ja vaatas mujale.

Ta läks kööki ja osutas külmikule. „Mul on janu. Kas tohib?“

Ema käitus imelikult. Ta oli jäänud esikusse ja seisis nüüd köögiuksel.

Tema ema. Tema lapsepõlvkodu. Kas ema poleks pidanud küsima, on tal kõik korras? Kas tal on kõht tühi või kas midagi on valesti? Seda oli ema teinud, kui Sandra Trenti eelmine kord maha jättis. Ilmselt toimis see vaid esimesel korral, kui tütar abi-kaasa maja jätab ja temast lahutab. Emal seisis endiselt uksel, käed hommikumantli taskus, huuled kokku surutud.

„Emal, räägi minuga.“

Emal kortsutas laupa. Ta võttis käed taskust välja ja vehkis nendega, aga ta rääkis peaaegu sosinal. Isa pärast muidugi.

„Ma ei saa sinust aru, Sandra. Ma ei saanud aru juba esimesel korral – kumbki meist ei saanud –, aga me üritasime ja aitasime sind. Nüüd pean ma sinu isa ja enda tervise peale mõtlema. Ma soovitan sul selle asja Trentiga selgeks rääkida, aga ma ei taha ise sellesse kuidagi sekkuda.“

Ebaõiglane! tahtnuks Sandra karjuda. Selle asemel surus ta häbitunde maha, ehkki see pani näo õhetama. Emal rääkis tõtt. Sandra tõmbas sügavalt hinge ja lausus vaikelt: „Pole midagi selgeks rääkida. Mul on kahju, et minu eksimused sulle ebamugavusi valmistasid.“ Ta vaikus ja küsis: „Kuhu mujale mul minna oleks?“ Sandra tegi näo, et ei kuule oma hääles vinguvat tooni ja eiras ka silmis kipitavaid pisaraid. Ta ei hakka nutma. Mitte siin, mitte ema nähes.

Emal sulges silmad, ohkas ja vaatas taas Sandrat. „Sa võid siia jääda, aga ainult natukeseks ajaks. Me sõlmisime maakleriga lepingu. Maja läheb nädala lõpus müüki.“

Sandra keeras emale selja ja sirutas käe külmikusse, et sealt apelsinimahla võtta. See võimaldas tal hetke mõtteid koguda ja talitseda teda tabanud kerget värinat, mis muutis käe ebakindlaks.

Tuttav pitsitustunne surus juba end peale. Ärevus. Ta kõhatas, et see eemale tõrjuda. „Te müüte maja maha?“

„Ma ju rääkisin sulle. Sinu isa ja mina kolime Floridasse. Me läheme enne, kui ta... kuni ta seda veel nautida saab.“

„Hästi. Väga hästi.“ Sandra noogutas. „Saan aru. Loogiline.“ Mida muud ta öelda saaks, mis ei kõlaks rumalalt või isekalt? „Olen lihtsalt üllatunud. Ma ei teadnud, et te olete juba sealmaal.“

Emapani käed rinnale risti ja ohkas. „Ma rääkisin sulle. Ehk olid sa keskendunud oma abikaasale ja abielule?“

„Või oleksin pidanud olema? Sa tahad seda öelda, eks?“ Sandra surus käe laubale. „Vabandust, ma olen väsinud. Sõitsin peaaegu terve öö... noh, neli tundi, aga ma pole tükk aega maganud. Kas tohib? Toon ülejäänud asjad homme sisse. Täna on kõik vajalik siin kohvris olemas.“

Emapaputas pead. „Ma ei taha jätta tõrjuvat muljet, aga saa aru, et mõne päeva pärast tulevad inimesed maja vaatama. Me hakkame pakkima ja koristama. Loodame kiiresti müüa.“

Sandra teeskles, et ei saa aru, mida ema öelda tahab. *Ära sea end liiga mugavalt sisse*. Kas ta seda tahtiski öelda? Paanika püüdis ligi pressida ja Sandra takistas seda. Ta saab hakkama. Ta suudab emale näidata, et see võib olla nende pere jaoks hea asi. Ta sundis end naeratama. „Noh, siis on hea, et ma siin olen ja aidata saan.“

„Aga Trent?“

Sandra põrnitses ema, oskamata midagi mõistlikku kosta. „Räägime homme, ema. Või pigem täna, aga hiljem. Ma püüan mõne tunni magada või oled sa juba mu voodi ära pakkinud?“ Ta püüdis naljatada, aga ebaõnnestunult.

Emapüüdis endiselt uksele seistes: „Kas sa helistad talle? Ta muretseb.“

„Ei.“

„Kui ta tagasi helistab?“

„Ütle, et see on läbi ja ärge minuga enam ühendust võtku.“ Sandra läks ema juurde, soovides teda tõrjuvast vastuvõtust hoolimata

kallistada, aga ema pistis käed taas hommikumantli taskusse ja Sandra astus eemale.

„Aitäh, ema,“ ütles ta. „Vabandust, et tüliks olen.“

Päevavalgel, olles mõned tunnid maganud, nägi Sandra, et emal oli tõi taga. Paljud mööblitükid olid juba minema viidud. Laos? Kastides? Müüdüd? Sinna alla käis ka suur osa raamitud fotosid Sandra magamistoas, nii kummuti pealt kui ka seintel. Tema lapsepõlvetuba. Ta oli nüüd täiskasvanu. Tal polnud siin muid õigusi kui sentimentaalne väärtus, aga ta oli lootnud läbi öö sõites leida eest *kodu*.

Ema oli jätnud kummutile kaks raamitud fotot. Ühel oli ema koos õdede-vendade ja vanematega. Sandra tundis ära noored täiskasvanud tädi Barbara ja onu Cliffi. Nende kõrval seisis nende vanemad, Sandra vanaisa, keda ta polnud näinud, ja vanaema, keda Sandra vaevu mäletas, ehkki nad olid nimekaimud. Ta oli ka ainuke lapselaps. Ometi polnud ta seda naist kordagi vanaemaks ega millekski sarnaseks kutsunud. Sellised Shoemakerid olid, vähemalt Sandra kogemuse järgi.

Teisel fotol oli Sandra oma vanematega. Kas tema on Shoemakerite suguvõsa viimane liige? Isa suguvõsa oli teistsugune. Isa sugulasi oli palju ja kõikjal. Sandra ei tundnud oma kaugeid sugulasi, aga ta teadis, et nad on olemas. Naljakas, et sugulasi oli nii palju, aga tunne oli nii üksildane.

Ta pani fotod kapile tagasi ja läks vaatama, mis veel on muutunud.

Kahes ülakorruse toas olid kinni teibitud ja hunnikusse tõstetud kastid. Kastide peale oli markeriga kirjutatud, mis on nende sees. Sandra tundis ära ema käekirja, täiuslikud kalded ja silmused, mida ebahütlane ja vetruv papist pind polnud sugugi rikkuda suutnud. Teised kastid seisis avatuna, kutsuvalt. Isa seisis külalistoas nende keskel.

Müük käib kiirelt. Sandra teadis seda. See oleks täpselt tema elu lugu ja arvestades ema suhtumist, ei oodanud ta kutset nendega koos Floridasse kolida.

„Isa?“

Isa võttis suvalisi asju kätte ja tõstis neid ühest kastist teise. Ainult teibitud kastid olid kaitstud. Sandra läks tema juurde. Isa naeratas laialt. Ta oli hästi riides, juuksed olid kammitud ja silmad särasid. Ta oli enda moodi. Reaalsust reetsid vaid ebamääraseid liigutused, keskendumisvõime puudumine ja näoilme.

„Cassandra. Tere, kullake. Millal sa koju tulid?“

Sandra kallistas isa. „Öösel. Sa magasid.“

„Kuidas su abikaasal läheb?“ Isa kortsutas laupa. „On ta siin?“

„Ei, tulin üksi.“

„Selge.“

„Mis on selge? Peale pakitud kastide,“ naljatas Sandra ja suudles teda põsele.

„Eelmine kord, kui sa temata koju tulid, läksite te lahku.“

Isa vaatas talle silma, aga ei suutnud kaua pilku koondada ja pööras selle mujale. Sandra pistis käe isa käevangu ja pani pea talle õlale. Seal seistes, isa eksleva pilguga silmi nägemata võis ta mõne sekundi teeselda, et isa on endine, ent siis hakkasid isa käed taas rahutult sehkendama ja Sandra tundis, kuidas isa korraks vabises, nagu miski tema sees muutuks. Ilmselt tema mälu.

Sandra ohkas. „Sul on õigus, isa. See on tõsi. Me lahutame taas.“